

DR. FR. ZBAŠNIK:

Žemljica.

(Konec.)

asi je bil že nekoliko truden, je vendar zdaj še bolj hitel kot sem gredé. Podžigala ga je vesela misel, da ima žemljico v žepu. Samo ko bi tako lačen ne bil! Mati mu ni bila dala nič kruha s seboj, ker ga pač ni imela. In menda mu je baš zaradi tega tudi velela, da naj si kupi žemljo. Joj, kako bi jo bil Lojzek rad pohrustal! Toda ne! Žemljica mora ostati cela, pa naj želodček še tako godrnja! Naj bo le lepo shranjena v žepu! Niti pogledati je ni maral, da bi ga morda ne premagalo! Toda segel je pa le večkrat z roko v žep, kakor da bi se hotel prepričati, če je njegov zaklad še notri. In vselej, kadar se je žemljice dotaknil, so se mu je prsti kar sami od sebe krčevito oprijeli. Ponavljalo se je to venomer. Nenadoma pa je v žepu nekaj zahreščalo. Zdaj je moral kajpakda pogledati, kaj se je zgodilo. Potegnil je žemljico ven in, ojej, žemljica ni bila več cela! Spodnja skorja se je bila zdrobila in nasproti mu je zijala velika votlina. Ustrašil se je in neprijetno mu je bilo, ko se je zavedel, da se je varal. Zato se mu je žemlja videla tako velika, ker je bila notri vsa votla in prazna! »O ti presneta reč ti!« je tarnal Lojzek in se praskal za ušesi. Kdo bi si bil kaj takega mislil! In kaj naj počne s skorjico, ki se je bila odrobila? »No, to pač lahko snem!« si je dejal. »Šaj se mi sicer še izgubi!« In pokusil je. To pa je le povečalo izkušnjavo. Pojavila se mu je silna lakota in kar nevede je dalje drobil in ščipal žemljico ter nosil drobtine v usta.

Ko jo je čez nekaj časa zopet pogledal, se je strahoma prepričal, da je že precej manjka. Očital si je in neprijetno mu je bilo. A potem pa se spomni: »Saj je mati vendar tako velela, da naj nekaj sam snem, kar ostane, pa njej prinesem!« In še je ščipal in drobil in še nosil v usta drobtine, a sít je bil čim dalje manj. Ah, če bi si bil upal le enkrat pošteno ugrizniti! Pa se je bal, da bi se njegovi zobje predaleč ne spozabili. Enkrat se je pokesal, da ni rajši kupil tiste podolgovate žemlje, ki je razdeljena na dva dela. Polovico bi bil brez skrbi sam snedel, polovico prihranil materi. Pri žemlji pa, ki jo je bil kupil, je bilo sploh težko določiti, kje je sreda. No, pa bo že pazil, da ne zaide preveč v ono polovico, ki ni bila njegova! Večkrat je prekinil ščipanje, večkrat si je dejal: »Zdaj ne smeš nič več!« A vedno zopet se je zgodilo, da mu je roka segla v žep in da je ponesel drobtinico v usta... Ko pa je prišel naposled domov in vzel iz žepa, kar je še imel,

da bi dal materi, je bil v žepu samo še en rogljiček, druge štiri je bil polagoma seščipal in pojedel.

»Ali je to vse, kar si mi prihranil?« se je nekoliko začudila mati. Zakaj vedela je, da jo ima rad, in prvi trenutek ni pomislila, da je bila pač izkušnjava in tudi lakota jako velika. Lojzek je zardel do ušes ob tem vprašanju. Bil je jako rahločuten. Potrč in osramočen je stal pred materjo. Hotel se je nekaj opravičiti, a že so se mu usule solze iz oči. Razjokal se je na ves glas in nobene besede ni mogel izpregovoriti. Materi pa, ki je poznala njegovo dobro srce, se je takoj zasmilil. Saj ji ni bilo težko uganiti, kako je prišlo, da je bil njen delež pri žemljici postal tako majhen. Začela ga je tolažiti: »Nikar ne jokaj, saj ni nič za to! Dovolj je to zamel!« A on se ni dal utešiti. Bilo mu je pri srcu tako hudo! Ne zaradi očitka, ki je zvenel iz materinih besedi, temveč ker mu je vest dopovedovala, da ni lepo ravnal napram svoji dobri materi.

»Ali, Lojzek, saj ni vendar nič za to!« je ponavljala mati. »Bil si pač izmučen od hoje, lačen in potreben! Zame je še to preveč, kar si mi prinesel! Samo pokusiti sem hotela!«

In prelomila je rogljiček, dela polovico v usta, drugo polovico pa je njemu ponudila. Toda Lojzek se je še bolj razjokal. »Nočem, ma-mica, nočem! Saj sem itak vse sam pojedel!«

»Lojzek, če me imaš kaj rad, vzemi in pojelj!«

Kako bi Lojzek ne imel svoje dobre mamice rad? Pogledal jo je z dolgim pogledom in ko je zapazil, kako polne ljubezni so njene oči, se ni nič več obotavljal. Vzel je ostanek žemlje iz materine roke in ga použil.

In ta mali košček, ta edini grižljaj mu je zalegel več kot vse ono, kar je bil prej seščipal z žemljice in v drobtinah znosil v usta!

Zimski dan.

*Cin-cin, cin-cin, sani drče,
po zraku krpe bele lete.*

*Snežinke lete
po tri, po dve,
gosteje, hitreje
na strehe, na veje ...
Snežinke lete
na ravno polje,*

*kot beli metuljčki
se v zraku love.
Snežinke lete
gosteje, gosteje,
hitreje, hitreje
iz torbe krivec jih seje. —
Cin-cin, cin-cin, sani drče,
po zraku snežinke lete.*

Franjo Lovšin.